

РЕШЕНИЕ

№ 404

гр. Благоевград, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на шестнадесети
септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Николай Грънчаров
Членове:	Владимир Ковачев Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
в присъствието на прокурора Ирина Александрова Аспарухова (ОП-
Благоевград)
като разгледа докладваното от Атанас Иванов Въззивно гражданско дело №
20211200500763 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба от М. СТР.
К., ЕГН *****, чрез адв. П.Х., срещу Решение № 8100/ 21.04.2021 г.,
постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., с искане за
изменение на решението в частта на присъденото обезщетение, като си иска
увеличаването му.

Във въззивната жалба се правят оплаквания, които могат да се
квалифицират като такива за постановяване на атакувания съдебен акт в
противоречие с материалния закон. Оспорват се изводите на съда, че не са
настъпили вреди над обичайните такива.

Прави се искане пред въззивният съд за отмяна на Решение № 8100/
21.04.2021 г., постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., като се
постанови друго, с което да се уважат исквете в пълен размер. Претендира
сторените по делото разноски.

Във въззивната жалба не се правят искания за събиране на нови

доказателства при въззивната проверка, като се иска присъждане на сторените при второинстанционната проверка разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, не е постъпил отговор по въззивната жалба от въззиваемата страна.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което е процесуално допустимо.

Постъпила е частна въззивна жалба от М. СТР. К., ЕГН *****, чрез адв. П.Х., срещу определение 9144/ 28.06.2021 г., постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., с искане за отмяната му, като си иска увеличаване на присъдените разноски.

Прави се искане пред въззивният съд за определение 9144/ 28.06.2021 г., постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., с искане за отмяната му, като си иска увеличаване на присъдените разноски.

Във частна въззивна жалба не се правят искания за събиране на нови доказателства при въззивната проверка, като се иска присъждане на сторените при второинстанционната проверка разноски.

В срока не е постъпил отговор по частната въззивната жалба от въззиваемата страна.

Постъпила е и въззивна жалба от заместник районен прокурор при РП - Благоевград, ТО гр. П., срещу Решение № 8100/ 21.04.2021 г., постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., с искане за отмяна в частта, в която исковете са уважени.

Във въззивната жалба се правят оплаквания, които могат да се квалифицират като такива за постановяване на атакувания съдебен акт в противоречие с материалния закон. Оспорват се изводите на съда, че не са настъпили вреди над обичайните такива.

Прави се искане пред въззивният съд за отмяна на Решение № 8100/ 21.04.2021 г., постановено по гр. д. № 556/ 2020 г. по описа на РС - П., в частта, в която исковете са уважени, като се постанови друго, с което да се отхвърлят предявените искове.

Във въззивната жалба не се правят искания за събиране на нови доказателства при въззивната проверка, като не се иска присъждане на сторените при второинстанционната проверка разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, е постъпил отговор по въззивната жалба от въззиваемата страна. В отговора се съдържа оспорване на въззивната жалба,

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което е процесуално допустимо.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият състав на Окръжен съд - Благоевград, ГО, IV въззивен, счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Производството е образувано по искова молба депозирана от М. СТР. К., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Р България, представлявана от Главния прокурор.

Ищецът сочи, че е била обвинена в извършването на престъпен акт по чл. 290а НК, за който е било образувано ДП № ЗМ-2177/ 18 г. на 04 РУ-СДВР (пр. пр. № 26158/18 г. на Софийската районна прокуратура). Заявява, че наказателното производство е било прекратено, с прокурорско постановление от 15.05.2019 г., тъй като деянието не съставлява престъпление. Поддържа, че от неоснователното обвинение е претърпяла неимуществени вреди (душевно болки и страдания), за които трябва да получи обезщетение от 20 000 лв. Изтъква, че са й били причинени и имуществени щети от 500 лв., изразяващи се във възнаграждението, което е заплатила на адвокат П.Ж. Х. от Адвокатска колегия - гр. Благоевград (по договор за правна защита и съдействие серия АВ и № 0000113933 от 12.03.2019 г.), която е била неин защитник в наказателния процес. Иска постановяване на съдебно решение, с което ответникът да бъде осъден да й заплати посочените суми, ведно със законната лихва върху всяка от тях, считано от датата на издаване на акта на прокурора, с който наказателното дело е било прекратено. Претендира и съдебни разноски.

Ответникът Прокуратура на Република България, с адрес в гр. С., бул. „В.“ № 2, оспорва претенцията ищеца претенции и по основание, и по размер, предлагайки те да бъдат отхвърлени.

Настоящият състав, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на всяка от насрещните страни, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане иски за обезщетения за неимуществени и имуществени вреди с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните му части, като съдът намира за правилно.

Основателността на предявените искиве предполага кумулативната наличност на следните предпоставки: 1/ спрямо ищеца да е било повдигнато обвинение в извършване на престъпление от общ характер; 2/ образуваното наказателно производство да е било прекратено с влязъл с акт, поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление; 3/ да е претърпял твърдените неимуществени вреди и имуществени вреди, изразяващи се в заплащането на адвокатско възнаграждение в наказателното производство и 4/ между незаконното действие на правозащитните органи и неблагоприятните неимуществени последици /вредите/ да е налице причинно-следствена връзка.

Елементите от горепосочения фактически състав трябва да се установят при условията на пълно и главно доказване от ищеца – чл. 154, ал. 1 ГПК.

В разглеждания случай във въззивното производство е безспорно, а и от събраните доказателства се установява, че досъдебното производство е започнало на 09.10.2018 г., когато е било образувано с постановление на прокурор при Софийската районна прокуратура, съгласно чл. 212, ал. 1 НПК. На 27.02.2019 г. ищеца е привлечен в качеството на обвиняемо лице, на основание чл. 219, ал. 1 НПК, с постановление на разследващ полицай, утвърдено от прокурор. Обвинението е било за умишлено престъпление по чл. 290а НК, наказуемо с „лишаване от свобода“ до 3 години. Видно то доказателствата по делото, ищеца не е била осъждана за други престъпления до момента на ангажирането на наказателната ѝ отговорност по този начин, спрямо нея не е била вземана мярка за неотклонение, нито са били прилагани други мерки за процесуална принуда. Наказателното производство е било прекратено от прокурора с постановление от 15.05.2019 г., издадено по реда на чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, предл. 2 НПК, тъй като деянието не съставлява престъпление.

В наказателното производство защитник на ищеца е бил адвокат П.Х.. Той е взел активно участие в процесуалните действия по привличането ѝ като обвиняема, по нейния разпит в това качество и по предявяване на материалите от разследването, които са били проведени в гр. С., правейки и искания за събиране на нови доказателства. Между тях е бил сключен договор за правна защита и съдействие, в който е отбелязано, че споменатото адвокатско възнаграждение (от 500 лв.) е изцяло платено в брой.

От показанията на разпитаните двама свидетели - Д. К. и М. Д., се установява, че ищеца работи като общопрактикуващ лекар, със самостоятелна медицинска практика, базирана в три населени места (гр. П., с. К. и с. К.). По време на наказателното производство същата се е чувствала притеснена и стресирана (случвало се е да плаче). Настъпило е известно влошаване в

отношенията ѝ с нейния семеен кръг (не е имала желание да празнува празници с децата си; е преустановила помощта, която е оказвала на дъщеря си по отглеждане на детето ѝ). Появил се е спад и в нейната работоспособност (понякога си е тръгвала по-рано от работа, тъй като е била напрегната, повече от обикновено, поради което не се е чувствала добре), но медицинската ѝ дейност не е била напълно прекъсвана. Започнала е по-честа от обичайната изява на нейни хронични здравословни проблеми (повишено артериално кръвно налягане, ритъмни нарушения на сърдечната дейност, завишена кръвната захар). Намалила е приема на храна и течности, което в края на месец март на 2019 г. е създавало необходимост от 1 -седмично лечение в болница. Няма данни по делото, обвинението, повдигнато срещу ищеца К., да е станало достояние на хора, извън най-близките ѝ такива, нито да я е злепоставило в професионален аспект. След като е била уведомена за прекратяването на наказателното дело, К. много скоро е почувствала облекчение и за около месец е успяла да преодолее изброените проблеми, без те да оставят никакви трайни последици за нея. Съдът намира, че показанията на свидетелите следва да се кредитират, тъй като са логични, последователни, не съдържат вътрешни противоречия, кореспондират на писмените доказателства и със заключението на съдебно-медицинската експертиза. Те са резултат на лични възприятия, като отношенията на първата свидетелка като дъщеря с ищеца, а втората е неин служител, сами по себе си не са опора за обратния извод.

От заключението на изслушаната съдебно-медицинска експертиза и от разпита, проведен на изготвилото я вещо лице, се установява, че ищеца страда от няколко заболявания, с приблизителна давност, както следва: артериална хипертония - от 1997 г.; исхемична болест на сърцето - от 2008 г.; захарен диабет тип II - от 2001 г.; диабетна полиневропатия - от 2011 г.; таласемия минор - вродена, и хронична обструктивна белодробна болест - от 2019 г. Описаните заболявания са от хронично естество, отличаващо ги с вълнообразен ход (периоди на влошаване и такива на стабилизиране), който при първите три от тях би могъл да се влияе и от стресогенни фактори, каквото е повдигането на наказателно обвинение. Те изискват постоянен лечебен подход с лекарствен характер. Компенсирането на усложнения може да наложи предприемане на допълнителни медицински мерки (медикаментозни, интервенционални и хирургични), в зависимост от конкретната ситуация. През времето на воденото наказателното производство, има сведения за влошаване на артериалната хипертония, исхемичната болест на сърцето и захарния диабет у ищеца, каквито сведения се съдържат в свидетелските показания, макар да отсъства медицинска документация в тази насока. Касае се за по-високи нива на артериалното налягане и на глюкозата в кръвта, както и за стенокардии оплаквания, които са продължили около 3-4 месеца, с постепенно отзвучаване. При хоспитализацията на ищеца от края на март 2019 г. тя е била с водеща диагноза, относима към нефрологичен проблем, като в издадената епикриза

не фигурират медицински данни за обостряне на последните три от обсъжданите й заболявания. Съдът кредитира заключението на вещото лице, като компетентно и мотивирано.

С оглед релевираните във въззивните жалби доводи срещу първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд изхожда от неоспореното положение, което се установява и от доказателствата по делото, че са налице незаконни актове на правозащитен орган – обвинения в извършване на престъпления, за които образуваното наказателно производство е било прекратено поради недоказаност на обвинението, която хипотеза е идентична на „деянието не е извършено от лицето“ по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 1 НПК. Отговорността на ответника произтича от законоустановените правомощия на прокурора да ръководи разследването и да осъществява постоянен надзор за законосъобразното му провеждане, респ. от прекратяването на наказателното производство поради това, че извършеното деяние не е извършено – чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 2 ЗОДОВ.

Спорните по същество във въззивното производство въпроси са свързани с настъпването на твърдените неимуществени вреди и размера на дължимите обезщетения.

Въззивният съд приема, че от незаконното повдигане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди – неблагоприятно отражение върху психиката на човек /негативни изживявания, огорчения, стрес и тревога/, независимо от конкретната преценка, която следва да бъде осъществена за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди – чл. 52 ЗЗД.

Ищецът претендира присъждането на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лв., изразяващи се в негативно засягане честта и достойнството му, създаване и поддържане на чувство на несигурност и страх от незаконно осъждане за нещо, което не е извършил, преживени душевни и физически болки и страдания, стрес и депресия, засягане на психическото и физическото здраве и причиняване на множество заболявания с траен характер.

В разглеждания случай по-голямата част от претендираните вреди са установени въз основа на събраните писмени доказателства и гласни доказателства чрез разпита на свидетелите, от чиито показания, които при преценката им, в т. ч. по реда на чл. 172 ГПК, следва да бъдат кредитирани като ясни, последователни, убедителни, взаимно подкрепящи се и неопровергани от останалия доказателствен материал, е видно, че след образуване на процесното наказателно производство ищецът станал напрегнат, нервен и по-затворен, което се отразило и на отношенията в семейството му, притеснявал се да не бъде осъден незаконно, как те

възприемат случващото се, изолирал се от роднини, колеги и приятели. Обвинението рефлектирало върху работата му на лекар с пациенти.

Същевременно настоящият съдебен състав намира, че по делото не са ангажирани доказателства за твърдяната пълна невъзможност на ищеца да упражнява професията си на лекар, за това, че е участвал в процесуални действия по образуването на наказателно производство, както и за проявено силно негативно отношение към него от близки, познати и колеги.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди настоящият съдебен състав приема, че поначало, въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки, страдания и психически затруднения и паричната престаия, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за тези увреждания, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливия размер на това обезщетение, което има компенсаторен характер. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението /т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС/, като например – характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление, съдът следва да прецени характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, вредоносни последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение, продължителността на наказателното производство, вида на наложената мярка за неотклонение, характера на обвинението/тежестта на престъплението, в което е обвинен ищецът, в т. ч. дали с обвинението се вменяват едно или няколко престъпления, извършени в длъжностно качество, с користна цел, особено когато обвиняемият е заемал длъжност в държавен орган при завишени изисквания за почтеност и е изпълнявана работа, свързана с отговорности в публичен интерес, наличието на разгласяване на обвинението и личността на обвиняемия в средствата за масова информация, личността на увредения, данните за предишни осъждания, начина му на живот и обичайната среда, отражение на обвинението върху физическото здраве, психиката, контактите и социалния живот на ищеца, на положението му в обществото, работата, в т. ч. върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, които имат отношение към претерпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и

обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт на населението за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им възмездяване – в този смисъл и съдебната практика - Решение № 344 от 24.11.2014 г. на ВКС по гр. дело № 2378/2014 г., IV г. о., ГК, Решение № 200 от 16.06.2016 г. на ВКС по гр. дело № 1019/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 180 от 01.12.2017 г. на ВКС по гр. дело № 715/2017 г., III г. о., ГК, Решение № 158 от 17.01.2019 г. на ВКС по гр. дело № 299/2018 г., III г. о., ГК, Решение № 86 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2586/2018 г., IV г. о., ГК.

Следва да се отчитат степента на вредоносния ефект от обвинението върху социалната, професионалната, академичната, обществената или друг вид реализация на ищеца, като се съобрази каква е била същата преди, по време и след приключване на наказателното преследване, както и засиленият обществен интерес към разследването и обвинението и отразяването му в медиите – в този смисъл Решение № 22 от 26.03.2018 г. на ВКС по гр. дело № 1552/2017 г., III г. о., ГК.

За да определи в частност размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, настоящият съдебен състав съобразява следните обстоятелства:

Продължителността на преследването по процесното наказателно производство е било около 2 месеца и 18 дни – от привличането на ищеца в качеството на обвиняем – 27.02.2019 г. до прекратяването на наказателното производство по досъдебно производство № ЗМ 2177/ 2018 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 26158/ 2018 г. по описа на СРП – 16.05.2019 г. Производството се е развило в разумен срок.

На ищеца е било повдигнато едно обвинение за едно деяние – по чл. 290 а НК, което не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, като законът предвижда и наказание лишаване до три години.

Към момента на повдигане на първите обвинения ищецът е бил на 67 години, като наказателното производство се е провело по време, когато той не е бил в активен етап от професионалното и личностното си развитие, който етап се приема че е от 47 до 50 г.

Ищецът е преживял продължителен и интензивен психическия дискомфорт, както и естествения страх и притеснение от неоснователно осъждане. Като гражданин с чисто съдебно минало и утвърдено добро име, ищецът е посрещал по-тежко негативните последици от повдигнатите

обвинения за свои действия, които са били поддържани упорито от прокуратурата.

Повдигнатите срещу ищеца незаконни обвинения са затруднили личния, социалния и професионалния му живот в степен, по-висока от обичайната – тя е станала затворена и тревожна, притеснявала се е много за това как обвинението ще приключи – с осъждане или не.

Дискредитирани са били честта и доброто име на ищеца, същият е бил злепоставен като лице с обществено доверие. При него, като практикуващ лекар, доверието е значима предпоставка за социалната и професионалната му реализация. Обвиненията обаче не са били разгласени в медиите и общественият интерес към тях не е проявен, което не е повлияло негативно на репутацията на ищеца. Тези заявени за обезщетяване вреди са най-съществените, което не е основание за определяне на по-висок размер на обезщетението.

В този смисъл и с оглед така приетото и предвид броя и тежестта на деянията, за които е бил обвинен по процесното наказателно производство, тяхната вредоносна продължителност, негативният ефект върху личността и най-вече върху репутацията на ищеца, настоящият съдебен състав намира, че размерът на дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, който би удовлетворил обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото, както и създаденият от съдебната практика ориентир, следва да бъде определен на 4 000 лв., както е приел и първостепенния съд. Присъждането на сума, по-голяма от посочената, би довело до несъответстващо на изискванията на справедливостта имуществено разместване. При тази преценка, съдът отчита че обвинението не е за тежко престъпление, както и възможността за прилагане на институтът на чл. 78а НК - освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, чистото съдебно минало на ищеца, продължителността на наказателното преследване, неприлагането на мерки за процесуална принуда, психоемоционалният дискомфорт, както и проблемите в семейната сфера и в трудовата дейност, които ищеца е изживял, имат малко по-висок интензитет от обичайния, но те

не са били трайни и необратими.

На следващо място настоящия състав приема, че когато подсъдимият бъде оправдан, респ. воденото срещу него наказателно производство бъде прекратено, в тежест на държавата не се възлагат разноски – аргумент чл. 190, ал. 1 НПК. При това положение отговорността на държавата за направените разноски в наказателното производство следва да се реализира по реда на специалния закон за отговорността на държавата – чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ. Сторените разноски срещу незаконното обвинение представляват имуществена вреда – претърпяна загуба, претърпени по повод на това обвинение – чл. 4 ЗОДОВ. Тази отговорност е гражданска и се урежда от правилата на ЗЗД за отговорността от неизпълнение на общото задължение да не се вреди другиму доколкото за отговорността на държавата за причинените вреди не са уредени особени правила в ЗОДОВ.

Следователно на репарирание подлежат и претърпените от ищеца имуществени вреди – разноски за възнаграждение за адвокат за защита в наказателното производство, образувано срещу него и прекратено поради недоказаност на обвинението за престъпления по чл. 290а НК, но само тези от тях, които са действително понесени, тъй като претърпените загуби по правило са последиците от засягането на наличните блага.

Относно възражението във въззивната жалба на прокуратура на РБ, за прекомерност на възнаграждението за адвокат в наказателното производство, съдът намира за неоснователно.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2017 г., ОСГК, при иск по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ съдът може да определи обезщетението за имуществени вреди, съставляващи адвокатско възнаграждение, в размер, по-малък от платения в наказателния процес. В мотивите на посоченото Тълкувателно решение е прието, че по отношение на отговорността за вреди от неизпълнението на задължения с определено съдържание е приложимо правилото на чл. 83, ал. 2 ЗЗД, че длъжникът не дължи обезщетение за вредите, които кредиторът би могъл да избегне, като положи грижи на добър стопанин. При деликтната отговорност няма нужда от подобно правило, тъй като деликвентът дължи обезщетение само за тези вреди, които са в причинна

връзка с неговото противоправно деяние. Вредите, които са в причинна връзка с неполагането на дължимата грижа от пострадалия, са следствие от неговото поведение, което прекъсва причинната връзка с противоправното деяние на деликвента и той не може да носи отговорност за тяхното обезщетяване.

Когато ответникът в производството по иск по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на наказателното дело /както и възражение е релевирано в частност от Прокуратура на РБ във въззивната жалба/, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение. Критерии за обичайния размер на адвокатското възнаграждение се съдържат в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, т. е. съдът следва да се съобрази с фактическата и правна сложност на наказателното дело. В разглеждания случай по делото е доказано по несъмнен начин, че ищецът реално е заплатил адвокатски хонорар в размер на 500 лв. за защита – представеният от него договор за правна защита и съдействие има характера на разписки, с които е удостоверено, че не само е договорил, но и е заплатил адвокатското възнаграждение – виж т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК. Установено е също така, че упълномощеният от него защитник е участвал при извършването на всички процесуални действия в досъдебната фаза. Размерът съответства на установения размер на възнаграждението, следователно предявеният иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 500 лв. следва да бъде изцяло уважен, както е

приел и първоинстанционният съд.

При незаконни актове на правозащитни органи началният момент на забавата и съответно дължимостта на обезщетението за забава и началния момент на погасителната давност е от влизането в сила на оправдателната присъда, респ. на акта за прекратяване на наказателното производство /т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС/. Следователно ищецът се легитимира като кредитор на вземане за законната лихва върху обезщетенията за неимуществени вреди в размер на 4 000 лв. и за имуществени вреди в размер на 500 лв., считано от 15.05.2019 г. /датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство/.

Не е налице нарушение на императивни материални и процесуални норми. Решението е и правилно, като на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от Районен съд П..

Изводите на двете инстанции съвпадат. Въззивният съд възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. Същото следва да се потвърди по съображения, основани на препращане към мотивите на районния съд. Оплакванията в жалбата не намират опора в закона и на събраните доказателства.

Относно частната жалба срещу определението за разноски по реда на 248 ГПК, съдът намира за частично основателна. Съдът намира, с оглед резултата по делото, че в първата инстанция се следват разноски на ищеца в размер на 85 лв., представляващи разноски за държавна такса и възнаграждение за вещо лице, като и сумата в размер на 540 лв., представляваща разноски за адвокат съобразно резултата по двата иска – за имуществени и неимуществени вреди.

Следва да се присъдят и разноски за адвокат в настоящата инстанция, с оглед резултата по делото, в размер на 540 лв., представляващи възнаграждение за вещо лице.

Съгласно новелата на чл. 280, ал. 2, т. 1 от ГПК, настоящият съдебен акт подлежи на касационен контрол.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8100/ 21.04.2021 г., постановено по гражданско дело № 556/ 2020 г. на Районен съд – П., в частта за исковете за

имуществени и неимуществени вреди.

ОТМЕНЯ определение № 9144/ 28.06.2021 г., постановено по гражданско дело № 556/ 2020 г. на Районен съд – П., с което е оставена без уважение за молба за изменение на решението в частта за разноските, като ИЗМЕНЯ решение № 8100/ 21.04.2021 г., постановено по гражданско дело № 556/ 2020 г. на Районен съд – П., в частта за разноските, а именно:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес в гр. С., бул. „В.“ № 2, да заплати **М. СТР. К.**, с адрес в с. К., общ. П., ул. „А. П.“ Кг 57, ЕГН *****, сумата в общ размер на 625.00 лв. (шестотин двадесет и пет лева), представляващи разноски в първата инстанция.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес в гр. С., бул. „В.“ № 2, да заплати **М. СТР. К.**, с адрес в с. К., общ. П., ул. „А. П.“ Кг 57, ЕГН *****, сумата в общ размер на 540.00 лв. (петстотин и четиридесет лева), представляващи разноски за адвокат във въззивната инстанция, като ОТХВЪРЛЯ иска за разноски над този размер, като неоснователен.

Решението е подписано с особено мнение на съдия Атанас Иванов.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____